

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

МАУП

НАУКОВІ ПРАЦІ МАУП

Засновано у 2001 р.

Випуск 3(30)

Київ
ДП «Видавничий дім «Персонал»
2011

Редакційна колегія

Подолька А. М., д-р юрид. наук, проф. — головний редактор
Головатий М. Ф., д-р політ. наук, проф. — заступник головного редактора
Ігнатченко А. А., канд. техн. наук — відповідальний редактор

Політичні науки

Антонюк О. В., д-р політ. наук, проф., Бабкіна О. В., д-р політ. наук, проф., Бідзюра І. П., д-р політ. наук, Варзар І. М., д-р політ. наук, проф., Головатий М. Ф., д-р політ. наук, проф., Гончаренко О. М., д-р іст. наук, Піляєв І. С., д-р політ. наук, Хижняк І. А., д-р іст. наук, проф., Шуба О. В., д-р політ. наук, проф.

Економічні науки

Захожай В. Б., д-р екон. наук, проф., Дахно І. І., д-р екон. наук, проф., Дмитренко Г. А., д-р екон. наук, проф., Куроченко О. В., д-р екон. наук, проф., Пила В. І., д-р екон. наук, проф., Радзівський О. І., д-р екон. наук, Федоренко В. Г., д-р екон. наук, проф., Шостак Л. Б., д-р екон. наук, проф., Швець В. Я., д-р екон. наук, проф., Баєва О. В., д-р біол. наук, проф.

Психологічні науки

Балл Г. А., д-р психол. наук, проф., Лігоцький А. О., д-р пед. наук, проф., Ложкін Г. В., д-р психол. наук, проф., Приходько Ю. О., д-р психол. наук, проф., Синьов В. М., д-р пед. наук, проф., Чернуха Н. М., д-р пед. наук, проф., Чуприков А. П., д-р мед. наук, проф.

Юридичні науки

Александров Ю. В., канд. юрид. наук, проф., Ануфрієв М. І., канд. юрид. наук, проф., Бородін І. Л., д-р юрид. наук, проф., Бандурка О. О., д-р юрид. наук, проф., Корнієнко М. І., канд. юрид. наук, проф., Марчук В. М., д-р юрид. наук, проф., Подолька А. М., д-р юрид. наук, Юлдашев О. Х., д-р юрид. наук

Рекомендовано до друку Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом (протокол № 6 від 29 червня 2011 р.)

Міжрегіональна Академія управління персоналом.

М58 Наукові праці МАУП / редкол.: А. М. Подолька (голов. ред.) [та ін.]. — К. : МАУП, 2001 — Вип. 3 (30). — К. : ДП “Вид. дім “Персонал”, 2011. — 222 с.: іл. — Бібліогр. в кінці ст.

У збірнику наукових праць публікуються статті науковців, які займаються проблемами розвитку економіки, політології, психології і права.

Для науковців, викладачів, студентів, а також усіх, кого цікавить розвиток науки в Україні.

Збірник “Наукові праці МАУП” зареєстровано Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України (свідоцтво від 11.04.02 за № 6048, серія КВ) як наукове видання, в якому висвітлюються результати наукових досліджень в галузях економіки, політології, соціології, психології, права, матеріалів наукових конференцій.

Вищою атестаційною комісією України “Наукові праці МАУП” визнано як фахове видання з політичних наук (за постановою Президії ВАК України № 1-05/4 від 26 травня 2010 р.) та юридичних наук (за постановою Президії ВАК України № 1-05/5 від 31 травня 2011 р.).

ББК 65.9(4УКР)29-2я43+67.9(4УКР)я43

© Міжрегіональна Академія
управління персоналом (МАУП), 2011
© ДП “Видавничий дім “Персонал”, 2011

ЗМІСТ

ПОЛІТИЧНІ НАУКИ	5	Ігнатуша І. М. Деякі теоретичні аспекти політичного прогнозування розвитку цивілізацій у ХХІ ст.....	68
Головатий М. Ф. Діалог між владою і громадянським суспільством — найважливіша засада формування української державності	5	Коваленко Л. М. Проблеми правового забезпечення інформаційної політики України в аспекті європейської інтеграції	75
Піляєв І. С. Україна: від литовської до лімітрофної Русі?	9	Тумовс Р. А. Ідеологічні детермінанти політичного позиціонування України в умовах глобалізації	81
Бондар Ю. В. Свобода слова: мовний фактор у контексті націотворення	16	Мойсеєнко І. П., Магас Н. В., Поповіченко Ю. А. Методичні основи оцінювання економічної безпеки суб'єктів господарювання	87
Гапоненко В. А. Виконавчі органи влади як інститут демократії.....	22	ЕКОНОМІЧНІ НАУКИ	92
Дікарев О. І. Інституалізаційна парадигма енергетичної дипломатії	27	Радзімовська С. Ф. Венчурне інвестування інноваційного розвитку.....	92
Дікарев О. І., Хоанг Дінь Чай Атомна дипломатія в Азії: витоки, сучасні загрози	35	Бульда С. О. Фактори впливу на формування і використання ресурсного потенціалу регіону.....	97
Медвідь Ф. М., Дієго Доносо В. Х., Рзаєв Гьхам Сагіб Оглі Національна безпека і національні інтереси України у світі, що змінюється*	42	Гладько Ю. О. Правові засади обігу зобов'язальних вимог кредитора	103
Фомін О. О., Гапоненко В. А. Роль політичних партій України у рекрутуванні політичної еліти.....	46	Гришин П. М. Фінансовий контроль у системі контрольної діяльності: державно-управлінський аспект	109
В. А. Чмига До питання щодо інноваційних засад трансформації сучасного державного управління в сучасних умовах.....	50	Ейсмонт В. С. Специфіка трансформації форм економічної власності в Україні	114
К. Е. Шумовська, Н. Г. Чайка Запровадження Магдебурзького права на Поділлі	54	Кобзева О. В., Матюхін В. О. Модель антикризового управління недержавним вищим навчальним закладом	122
Юсеф Н. Н. Економічні відносини між Україною та Ісламською Республікою Іран, перспективи їх розвитку	58	Мамченко М. М. Теоретичні підходи до визначення сутності капіталу в економічній думці середини ХVІІІ — початку ХІХ ст.	129
Гулько О. Я. Роль і вплив світових та національних трансформаційних процесів на формування державної служби	63	Мельников А. Е. Тенденції розвитку інноваційних технологій банківського обслуговування.....	134

Ніколаєнко С. М. Ризик-менеджмент у медичному страхуванні	141
Орленко С. С. Впровадження та адаптація системи управління прибутком на основі бюджетування для підвищення конкурентоспроможності українських підприємств	145
Ручка Н. В. Можливості застосування досягнень комплексної продуктової політики ЄС у сфері зменшення негативного впливу легкових автомобілів в Україні	150
Чесноков Р. Е. Системная устойчивость туризма и анализ внешних и внутренних факторов развития рекреационных предприятий Южного берега Крыма	156
Ніколаєва Я. І. Інвестиційний клімат та інвестиційна привабливість України	160
ПСИХОЛОГІЧНІ НАУКИ	167
Гриньова В. М. Концептуальні засади менеджменту в галузі вищої економічної освіти	167
Пузь О. І. Врахування психологічних особливостей учнів 9–10-ти років під час навчання іноземних мов	170
Гуменникова Т. Р. Активні форми збагачення особистісно орієнтованої педагогічної технології підготовки менеджера освітньої діяльності	174
Зайцева О. Ю., Зайцева І. С. Соціальні аспекти адаптації системи управління персоналом підприємства	181
Кальянов А. В. Чинники розвитку культури у сучасному соціокультурному просторі	184
Кирилова О. М. Вивчення Пересопницького Євангелія як складової навчально-виховної роботи у вищій школі	190
Кравець І. М., Овчарук М. М. Трудовий потенціал та роль освіти у його формуванні	195
Соляніченко М. О., Арапова І. П., Арапов С. М. Сучасні підходи до використання інформаційних технологій у методиці викладання математичних дисциплін ВНЗ	198
Бочкова Е. Б. Система “клиент-консультант” підприємств індустрії туризму	201
Гончаренко Є. Ю. Розвиток контрольно-коригуючих навичок у студентів-лінгвістів у процесі вивчення німецької мови як другої іноземної	205
Денисенко Л. П. Деякі психологічні аспекти діяльності менеджерів у ліцеї	210
Зелинская Ю. Н. Роль качественного обслуживания в работе туристического предприятия	213
Соколова О. О. Мотивація персоналу в контексті системи управління якістю	217
ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ	220

РОЛЬ І ВПЛИВ СВІТОВИХ ТА НАЦІОНАЛЬНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ НА ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

Наукові праці МАУП, 2011, вип. 3(30), с. 63–67

Питання формування сучасного типу державного службовця та проблеми кадрового забезпечення державного управління в сучасних умовах нині постають як багатоаспектний, багатогранний і складний процес, що має свої особливості. Висхідною засадою щодо практичного розв'язання цього питання є кардинальні світові та національні трансформаційні процеси, які зумовлюють характер і особливості державного устрою окремих країн, визначають специфіку й особливості функціонування соціумів.

Сучасний світ перебуває під величезним впливом інтеграційних і глобалізаційних процесів, системних криз та суспільних трансформацій. Ці процеси значною мірою є закономірними, оскільки у ХХІ ст. людство увійшло з небаченими раніше науково-технічними досягненнями, хоча водночас і з великими загрозами навіть глобальної катастрофи, про що, зокрема, детально свідчать дослідження відомого американського вченого Д. Медоуза, який порівнював сучасний глобалізм з “Титаніком”, який рухається у напрямку глобального айсберга — катастрофи.

Інтеграція та світова глобалізація стали однією з важливих причин зміни політичної карти світу, яскравими прикладами якої стали процеси розпаду колишнього СРСР, міжнародної соціалістичної системи, появи на карті світу нових держав. Світ не лише став багатополарним: з'явилися такі процеси, як демократична глобальна інтеграція, глобальний солідаризм, міжнародний тероризм і т. ін. Виникла і загострилася екологічна проблема, на порядок дня вийшли проблеми сталого розвитку суспільств, прискорилися процеси економічної, соціальної, духовної трансформації і модернізації. Та головною проблемою останнього двадцятиліття є проблема кардинальної зміни політичних систем багатьох суспільств, формування нових засад державності, а відтак, по-іншому постали і проблеми управління, і насамперед державного управління.

Центральною проблемою, що принципово зумовлює зміну всього державного управління в

сучасній Україні, є, власне, існуюча зміна моделі держави, державного устрою, соціально-економічної системи. Такі кардинальні трансформації українського соціуму доволі ґрунтовно досліджені В. Будкіним, В. Горбатенком, В. Єременком, В. Кременем, М. Михальченком та іншими вітчизняними фахівцями. Йдеться про трансформації: а) політичної системи суспільства; б) економічних механізмів господарювання (перехід від планово-розподільчої до ринкової економіки); в) формування громадянського суспільства; г) становлення нових засад, норм і цінностей духовного життя. Закономірно, що однозначного визначення сутності такого перехідного суспільства у вітчизняній науці (і не лише у ній) немає. Найчастіше вживаються поняття “посттоталітарне суспільство”, “постсоціалістичне суспільство”, “пострадянське суспільство”, “перехідне суспільство”, “трансформаційне суспільство” і т. ін. Його ще називають: “слабке суспільство” (В. Кремінь, Д. Табачник, В. Ткаченко); “несистемне, хаотичне суспільство” (М. Михальченко, В. Журавський, В. Танчер); “суспільство кардинальних перетворень” (В. Ворона, Є. Головаха) тощо.

За всієї різноманітності пояснення сутності суспільства і вживаної термінології у цілому, все ж йдеться про зміну моделі суспільства, а відтак і управління ним та процесами, що в ньому відбуваються.

Не вдаючись у більш детальний розгляд питань трансформаційних змін і процесів україн-

ського суспільства, вкажемо на те, що є головним — від чого залежить ефективність будь-яких управлінських процесів і рішень. На думку українського соціолога М. В. Туленкова, ефективність будь-якого керованого соціального об'єкта залежить від трьох важливих умов: 1) сприятливого навколишнього середовища; 2) правильно сформульованої стратегії (або довготривалої мети); 3) якості людських ресурсів (йдеться про тих, хто здійснює управління). При цьому більшість фахівців вважають, що інші (класичні) фактори виробництва взагалі — праця, капітал, технології та ін. — це просто результат зазначених вище умов. Більше того, праця і капітал, свого часу, є не чим іншим, як результатом третього, тобто — якістю управлінського (людського) потенціалу. Тут доцільно навести думку українського фахівця в галузі управління В. Колпакова, який вважає, що в Україні існує не криза в економічній сфері, а криза саме в управлінні. “В Україні, — пише автор, — роль, місце і важливість управління не зрозуміла і недостатньо враховується у стратегічному управлінні, в кадровій політиці. При розробці концепції розвитку країни до 2010 р. державні структури взагалі забули про концепцію державного управління як такої” [2, 95].

Інший блок проблем управління вочевидь пов'язаний з недостатньою, а то й взагалі незрозумілою сутністю управління, що стосується і державного управління. Відомий український психолог Н. Л. Коломінський постійно наголошував на тому, що ефективність управлінської дії, діяльності передусім залежить від психологічних аспектів, від соціально-психологічних механізмів розробки і реалізації рішень, які є предметом спільної, сумісної дії людей. Основною передумовою успішної діяльності керівника він вважав загальнопсихологічні механізми розробки, прийняття і подальшої реалізації управлінських рішень. Для цього потрібне гармонійне поєднання інтелектуальних, емоційно-вольових, комунікативних компонентів, які в сумі і забезпечують успіх у діяльності керівника. Хоча відомо, що при підготовці, підвищенні кваліфікації державного службовця психологічним компонентам приділяється найменше уваги. На перший план висуваються освітня, професійно-ділова підготовка, що, зрозуміло, ніхто не заперечує. Психологічні ж якості збагачують комунікативні можливості і умови діяльності в державному управлінні, а тому саме взяття їх на озброєння має бути важливим компонентом у підготовці і діяльності.

Сам по собі механізм державного управління в суспільстві, що радикально трансформується, має притаманні саме йому риси, до яких належать:

- радикальність перетворень. Йдеться не лише про суспільні перетворення, а й про принципову зміну самої системи державного управління;
- еволюційність. Доцільним вважається прогресивний, поступальний розвиток суспільства, на який передусім зорієнтовані і сподіваються його громадяни;
- інноваційні орієнтації і потреби. Суспільства трансформаційного стану не можуть бути спрямовані до кращих рис і якостей, якщо не будуть використовуватися задля їх розвитку різноманітні інновації.

Це, однак, не означає, що такі суспільства мають виключно, або здебільшого, позитивні результати у своєму розвитку. Такий розвиток, на жаль, часто просто імітується, подається як неіснуюча реальність. Подібна ситуація характерна і для системи державного управління. А тому йдеться про діалектичне поєднання в державному управлінні і традиційних підходів (від них водночас позбавитися просто неможливо), і нових, або інноваційних, без яких позитивний поступальний розвиток державного управління є абсолютно неможливим.

Ще однією принциповою особливістю державного управління в суспільствах, що трансформуються, є те, що в таких суспільствах видозмінюються відносини між державним управлінням і різноманітними громадськими утвореннями (громадські організації, фонди, консультативно-дорадчі ради та ін.), які беруть все більш активну участь у публічному обговоренні, оцінюванні, а то і просто підтримці або лобіюванні державних проектів, програм, рішень, здійсненні громадського контролю за їх виконанням. У такий спосіб здійснюється своєрідний контроль за державним управлінням, його соціальна оцінка.

Схарактеризована особливість є закономірною в контексті розвитку громадянського суспільства взагалі, подальшої демократизації суспільних відносин.

Підкреслюючи величезну роль і значення в суспільних трансформаціях саме державної служби, українські дослідники-управлінці О. Д. Лазор та О. Я. Лазор зазначають, що “найважливіші соціально-економічні перетворення в багатьох країнах розпочиналися саме зі зміцнення державної служби. Зокрема, це реформи генерала Шар-

ля де Голя у Франції, прем'єр-міністра Маргарет Тетчер у Великобританії, Президента Ерхарда у Німеччині, прем'єр-міністра Лєшика Бальцеровича у Польщі тощо" [3, 10].

Принципово важливим аспектом трансформаційних процесів, притаманних сучасній Україні, є саме той, що пов'язаний із цілепокладанням розвитку українського суспільства взагалі. Дбаючи про радикальні суспільні зміни і трансформації, які в кінцевому результаті мають дати нову якість українського соціуму, маємо постійно пам'ятати, що головним і універсальним компонентом будь-якої суспільної системи є саме людина як суспільне єство. Безпосередньо людина була і залишається тим кінцевим і неділимим елементом, який, прямо чи опосередковано вступаючи у взаємозв'язок і взаємодію з іншими людьми, утворює найрізноманітніші людські спільноти: сім'ю, трудовий колектив, громадську організацію, державу, врешті — суспільство загалом.

Якщо вести мову про те, які державні управління нині потрібні Україні, то варто нагадати результати дослідження, здійсненого свого часу фахівцями Стенфордського дослідницького інституту США, які виокремили чотири основних категорії населення відповідно до систем людських якостей, стилю і укладу життя: "ті, що рухаються бідністю"; "ті, що стимулюються зовні"; "ті, що стимулюються із середини"; "ті, що є інтегрованими". Швидше за все, у контексті державних службовців нас цікавить саме четверта категорія громадян.

Також важливим моментом трансформаційних перетворень у сучасній Україні є той, що пов'язаний із психологією її громадян. Має місце своєрідний розкол у свідомості між тими, хто представляє пострадянську, посткомуністичну консервативну частину населення, яка продовжує жити у радянській системі координат, і групами населення, що найактивніше втягнуті у нові, модернізаційні процеси, у зміни і трансформації. Перших ще називають прихильниками так званого російського шляху, а других — прихильниками західних, демократичних цивілізацій.

За таких умов державне управління має перебудовуватися насамперед на впровадженні відповідних правових процедур, що пов'язані із становленням нової політичної системи, демократичних відносин між усіма її структурами й елементами. З іншого боку, має сформуватися справді дієве громадянське суспільство, яке повинно забезпечити ефективне громадське самоврядування народу. У поєднанні першого і другого можливий модернізаційний розвиток України. Тут йдеться про доко-

рінну зміну саме ідеології державного управління. Більшість фахівців з державного управління вважають, що це можливо за умов, коли:

а) сформовано саме демократичну державу, в якій державний апарат щонайтісніше пов'язаний із суспільством, має від нього відповідну підтримку й довіру;

б) створено такі організаційні структури державного управління, завдяки яким усі його ланки діють чітко, взаємопов'язано і результативно;

в) у державному апараті в цілому налагоджено механізми прямих і зворотних зв'язків, які дають можливість постійно відслідковувати хід і результати реальних процесів державного управління.

Державне управління, передусім в умовах трансформаційних змін, має забезпечити найоптимальніше використання усіх наявних ресурсів розвитку суспільства, розробку й організацію здійснення стратегії суспільного розвитку, забезпечення контактів і плідної співпраці з іншими державами, міжнародними колективними організаціями — ООН, Світовим банком, Радою Європи та ін. Водночас, — і це цілком природно і об'єктивно, — стан державного управління в Україні значною мірою залежить від того, чи прийде до такого управління нова генерація менеджерів — державних управлінців.

Щодо державного управління у сучасній Україні, то багато сподівань покладається на здійснювану адміністративну реформу, в ході якої ставиться на меті:

- формування ефективної і дієвої виконавчої влади як на центральному, так і на місцевому рівнях управління;
- формування сучасної системи ефективного місцевого самоврядування;
- організація на принципово нових засадах усього державного управління та відповідних служб в органах місцевого самоврядування;
- створення більш сучасної системи підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації державних службовців;
- перебудова усієї системи управління фінансами, і насамперед — у державному будівництві;
- формування ефективної системи управління державним сектором економіки;
- розробка і запровадження більш дієвої й ефективної системи державного контролю [6].

У цілому реформування усієї системи влади та, зокрема, державного управління має бути відповідним чином науково і ресурсно забезпеченим.

Виокремлюючи особливості управління персоналом державних установ в умовах трансформаційних змін та системних криз, притаманних багатьом суспільствам, у тому числі і новітній Україні на сучасному етапі державотворення, вкажемо на те, що ряд українських дослідників, у тому числі Н. М. Семенова, пропонує будувати управління з дотриманням таких його принципів:

- комплексності. Мається на увазі розробка і реалізація системи відповідних антикризових заходів у відповідній сфері державного управління;
- оптимальності. Йдеться про оптимізацію всього інструментарію управління — форм, методів, засобів тощо;
- ефективності. Мова йде про максимальне використання усіх засад і умов управління з метою отримання максимального результату;
- гнучкості. Вважається, що управління будь-якими процесами має здійснюватися з оптимальним вибором методів і засобів, відповідно до їх ефективності;
- реалістичності. Для управління мають вибиратися засади, що виходять з об'єктивної, реальної оцінки стану справ;
- адаптивності. Будь-які управлінські дії мають постійно, зі зміною умов і обставин коригуватися з тим, аби давати максимально позитивний результат;
- оперативності. Управлінські рішення, дії мають носити оперативний характер щодо їх використання. Для цього здійснюється постійний моніторинг соціальної ситуації з виявленням тих проблем, які в першу чергу потребують усунення;
- об'єктивності. Йдеться про реалізм і максимально точну оцінку ситуації, завдяки чому можна достатньо точно і своєчасно вибирати управлінські рішення, вчиняти дії.

Така система принципів не повинна сприяти домінуванню якихось окремих з них. Вона одночасно потребує синтезу, обрання й використання тих форм і методів управління, які є найоптимальнішими, найбільш придатними у реальному стані справ будь-якої сфери державного управління і функціонування держави загалом.

Зазначимо, управління персоналом державних установ у даному випадку виявляє себе як безупинний, послідовний процес, що спрямований на цільову зміну мотивації і стимулювання державних службовців задля отримання від них максимальної віддачі в діяльності, досягнення помітних кінцевих результатів у праці.

Державне управління не можна відділяти не лише від управління в певних сферах, а й від тих соціально-економічних, політичних та інших процесів, що мають місце у світі загалом. Тому природно, що фахівці різних галузей знань в Україні шукають оптимальний варіант поєднання глобальних процесів з розв'язанням конкретних проблем трансформації нашого суспільства в ринкове, інформаційне, соціально орієнтоване, відкрите. При цьому, в державному управлінні в цілому тісно поєднуються три складові: концептуальні засади державного управління (яким воно має бути концептуально, цілісно); моделі державного управління; механізми практичної реалізації моделей і механізмів. По суті, державне управління має зреалізувати основне завдання — діалектично поєднати державу й суспільство. При цьому окремі фахівці в галузі державного управління (наприклад, М. Туленков) вважають, що вищим рівнем державного управління є все ж політичне управління, яке дає можливість гармонізувати наявні суперечливі інтереси в суспільстві і виробити рішення, що дадуть змогу швидко й результативно досягти позитивних суспільних змін.

Будь-яка державна політика завжди орієнтована і здійснюється за відомим трикутником: суспільство, держава, особистість. Українське суспільство, як і всі інші, не лише принципово змінюється, воно входить у світові інтеграційні, глобалізаційні процеси. Держава радикально змінюється насамперед як політична система, а особистість формується у принципово іншій системі цінностей, інтересів, умов життєдіяльності. Як зазначає український філософ В. Князев: “Нині державне управління переходить з феномену цивілізації у феномен культури”. “Державне управління, — продовжує він, — має відповідати, заради чого існує держава: чи це машина для обслуговування державного апарату, чи громадянське суспільство, а отже — кожна людина” [1, 25].

Існують різні погляди щодо управління, однак вважаємо, що найкраще, з точки зору характеристик “гарного управління”, це зроблено Л. В. Сморгунівим. Він виокремлює ключові характеристики такого управління:

- участь (усі громадяни мають голос у прийнятті рішень — безпосередньо або за допомогою легітимних інститутів, що представляють їхні інтереси; така широка участь будується на свободі асоціацій і слова, а також на здатності до конструктивного діалогу);

- верховенство права (чесність і неупередженість правових структур, особливо тих, які забезпечують дотримання прав людини);
- прозорість (свобода інформації; її повнота й доступність для всіх, хто в ній зацікавлений);
- чутливість (усі інститути оперативно реагують на потреби громадян);
- орієнтація на згоду (дотримання балансу інтересів для досягнення широкого консенсусу з питання про те, що найбільше відповідає потребам групи і якими способами, за допомогою яких процедур цього слід домогтися);
- результативність і дієвість (максимально ефективне використання ресурсів для задоволення потреб громадян);
- підзвітність (уряд, приватний бізнес і структури громадянського суспільства підзвітні громадськості й інституціональним носіям прав);
- стратегічне бачення (лідери й громадськість виходять із довготривалих перспектив управління й розвитку особистості і чітко уявляють собі ті заходи, які необхідні для їх реалізації) [5, 251].

Література

1. Державне управління перехідних суспільств в умовах глобалізації // Матеріали засідання круглого столу, організованого Фондом інтелектуальної співпраці "Україна — XXI століття". — К.: Українські пропілеї, 2001. — 32 с.
2. Колпаков В. М. Особливості управлінської кризи в умовах трансформації українського суспільства // Проблеми управління в переходном обществе на пороге XXI века: Сб. науч. трудов. — К., 1999. — 581 с.
3. Лазор О. Д., Лазор О. Я. Державна служба в Україні: Навч. посіб. — 3-тє вид., допов. і перероб. — К.: Дакор, 2006. — 560 с.
4. Медоуз Д. Пределы роста. — М., 1975. — 521 с.
5. Сморгунев Л. В. Государственная политика и управление: Учебник: В 2 ч. — Ч. 1. Концепции и проблемы государственной политики и управления / Под. ред. Л. В. Сморгунева. — М.: Рос. полит. энцикл. (РОССПЭН), 2006. — 384 с.
6. Указ Президента України "Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні" від 22 липня 1998 р. № 810 // Вісн. держ. служби України. — 1998. — № 3. — С. 7–8.

Порушено актуальні проблеми становлення державної служби під впливом світових та національних трансформаційних процесів.

Подняты актуальные проблемы становления государственной службы под влиянием мировых и национальных трансформационных процессов.

This article deals with actual problems of Public Administration under world's and national transformational processes.

Надійшла 15 червня 2011 р.